

TẬP THƠ NHIỀU TÁC GIẢ

TÌNH THƠ
MIỀN VIÊN

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Tình thơ miền viễn – một cuộc chơi

Tôi may mắn được nhà văn Đoàn Thạch Biền kêu đứng tên chung với ông thực hiện tập san Áo Trắng – một tập san xuất bản hàng tháng chuyên đăng các sáng tác viết về thời trong trẻ nhất của đời người. Áo Trắng thường xuyên tổ chức các cuộc thi viết thu hút nhiều cây bút thuộc nhiều lứa tuổi, thành phần nghề nghiệp khác nhau nhưng đều gặp nhau ở điểm chung khi viết về một thời và mãi mãi của những năm tháng thanh xuân.

Như tất cả các cuộc thi đều rất cần sự tài trợ, trong bối cảnh những năm gần đây như hai năm 2020 và 2021 khi đại dịch Covid-19 bùng phát, nhiều ngành nghề làm ăn khó khăn, nên việc có được sự tài trợ, nhất là tài trợ cho văn chương càng thêm bi đát. Bình thường, nhiều nhân hàng của nhiều doanh nghiệp sẵn sàng đổ ra cả núi tiền để tài trợ cho các cuộc thi nhan sắc hay các đội bóng đá nhưng với văn chương thì dường như rất ít nhận được sự quan tâm. Điều này cũng dễ hiểu vì người đọc sách, nhất là sách văn học với số lượng in mỗi tựa sách trung bình hiện tại khoảng 2.000 cuốn; mà các nhãn hàng của các doanh nghiệp thì cần số lượng người biết đến càng đông càng tốt.

Trong bối cảnh đó các cuộc thi viết trên Áo Trắng phải làm sao để có tài trợ, có kinh phí tổ chức? Thật ngạc nhiên, những nhà tài trợ cho các cuộc thi này trên Áo Trắng lại là các nhà thơ như:

nhà thơ Lâm Xuân Thi, nhà thơ Phạm Hồng Danh, nhà thơ Lê Thị Kim... Và vì là nhà thơ, yêu thơ nên các nhà thơ này lại chỉ thường tài trợ cho các cuộc thi thơ.

Tôi nói ngạc nhiên là bởi lâu nay vẫn ngự trị trong tâm lý chung của nhiều người cầm bút câu “văn mình vợ người”. Với người cầm bút, thơ văn của bản thân luôn hay hơn thiên hạ, cho nên thà rằng họ đi thi để được tôn vinh bằng giải thưởng hơn là bỏ tiền ra để tài trợ giải thưởng cho người khác nhận. Dù giải thưởng và kinh phí mỗi cuộc thi thơ trên Áo Trắng chỉ mang tính tượng trưng và động viên người cầm bút, đặc biệt là khích lệ những cây bút mới.

Qua làm việc với các nhà thơ Phạm Hồng Danh, Lâm Xuân Thi..., tôi hiểu thêm rằng các nhà thơ này chẳng những yêu các sáng tác của mình mà còn yêu quý tác phẩm của đồng nghiệp cầm bút. Giới văn chương để có thể mơ mộng, bay bổng trên đôi cánh thi ca, thì mỗi người gần như phải có một công việc khác để giải quyết vấn đề hiện hữu hàng ngày “cơm áo không đùa với khách thơ...”. Các nhà thơ Lâm Xuân Thi, Phạm Hồng Danh cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên có một ngoại lệ là dù các nhà thơ này chưa phải thật giàu theo nghĩa đại gia đương thời nhưng vẫn đóng góp vật chất và tinh thần để tạo nên các cuộc chơi văn chương theo quy mô mà tài vật họ có thể kham nổi.

Tập san Áo Trắng vừa sinh nhật tuổi ba mươi, trong thời gian đó, nhà thơ – nhà giáo Phạm Hồng Danh và trường THPT Vĩnh Viễn của ông đã đồng hành rất nhiều cuộc chơi như thế. Tôi có lần hỏi nhà thơ Phạm Hồng Danh sao toàn tài trợ cho Áo Trắng mà ít thấy anh tổ chức cuộc chơi thi ca cho trường học của mình? Thì đây, tập Tình thơ miền viễn chỉ dày 120 trang in mà bạn đọc đang cầm trên tay chính là một cuộc chơi như thế của các nhà giáo – nhà thơ ở trường trung học phổ thông ngoài công lập Vĩnh Viễn.

Tại Sài Gòn trước 1975, nhà thơ Nguyễn Sa tức nhà giáo Trần Bích Lan từng làm chủ trường tư thục Văn Học. Nay nhà thơ Phạm Hồng Danh làm chủ trường THPT ngoài công lập Vĩnh Viễn. Nói thế để thấy mối liên hệ giữa nghề và cũng là nghiệp “giáo và thơ” có mối gắn kết bền chặt không chỉ có ở Nguyễn Sa hay Phạm Hồng Danh mà còn ở rất nhiều nhà giáo và cũng là nhà thơ từ xưa đến nay.

Trân trọng giới thiệu tập Tình thơ miền viễn – “một cuộc chơi” của các nhà thơ – nhà giáo trường THPT Vĩnh Viễn đến với bạn đọc.

Trần Hoàng Nhân

Má

Má cho con cả cuộc đời
Con chẳng có chút gì cho má
Suốt đời con chạy theo điều xa lạ
Bỏ sau lưng nguồn cội thiêng liêng.

Ngày xưa còn hồn nhiên
Con vẫn thích nằm trong vòng tay má
Vòng tay ấy bình yên hơn cỏ lá
Ru đời con êm ả giấc mơ hồng.

*Tình má như dòng sông
Chảy dào dạt trong lòng con vô tận
Dòng sông nào chứa chan điều bí ẩn
Tình yêu nào nuôi dưỡng cuộc đời con.*

*Đôi mắt má u buồn
Nhìn con lần tiễn biệt
Con biết lắm lòng má đau da diết
Nên cúi đầu lặng lẽ một lần đi.*

*Con biết phải làm gì?
Khi đời mình vương mang nhiều gió bụi
Đành để má một đời buồn tủi
Đôi tay gầy vá víu những niềm đau.*

Má có bao giờ phiền trách con đâu?
Đưa con suốt đời làm khổ má
Má âm thầm thán thở năm qua tàn tạ
Tình thương con má chẳng nói bằng lời.

Má lặng im trước nắng gió cuộc đời
Thương bày con má sớm chiều lam lũ
Má quên mình lo cho con no đủ
Tình thương con má chẳng tính lỗ lời.

Giờ miệt mài nơi đất lạ xa xôi
Mang tình má trong trái tim cần cỗi
Má ơi má! Suốt quãng đời trôi nổi
Có thể nào quên được cội nguồn xưa?

Phạm Hồng Danh (1981)

Bà

(Bài đạt giải ba cuộc thi thơ lục bát do trường THPT
Vĩnh Viễn tài trợ năm 2020 trên tập san Áo Trắng)

*Chiều nay khóc giữa làng quê
Bà đâu chẳng gọi tôi về ăn cơm
Hay bà hóa ngọn khói rơm
Còn cay sống mũi còn thơm mùi trầu...*

*Nhớ ngày mưa đổ bên cầu
Nhường tôi cái nón đội đầu bà che
Tôi thương bà mắt đỏ hoe
“Mai này cháu lớn cháu che cho bà”.*

*Qua thời củ sắn chia ba
Lớn khôn bà đã đi xa cổng làng...
Tháng Tư hôm ấy nhớ nhàng
Hóa thành hạt thóc sang ngang mỗi chiều.*

Một đêm mơ thấy con diều
Đứt dây rồi biến mất theo bóng người
Chỉ còn tôi ở lại đời
Thấy mờ cô giữa những lời hát ru
Chỉ còn hương thị mùa thu
Còn bông dâm bụt đỏ như bã trầu.

Chiều nay trời đổ mưa ngâu
Mái nhà dột nóc vườn sau nắng tràn
Nhìn lên hương lạnh khói tàn
Cái coi trầu bỏ ngán bàn chống chơ.

Chạnh buồn nhớ lại tuổi thơ
Bà nằm đất lạnh cỏ mờ bên sông
Tôi đi cầm nón ra đồng
Để che mưa nắm mộ không bóng người.

Lê Đình Tiến

Cắm cho cha

(Bài đạt giải nhì cuộc thi thơ lục bát do trường THPT

Vĩnh Viễn tài trợ năm 2020 trên tập san Áo Trắng)

*Thưa cha nước đã ấm rồi
Dậy đi cha! Con đang ngồi kể bên
Chẳng cao sang chỉ liếp phen
Vẫn che kín gió. Vẫn thên thên tình.*

*Ngoài trời cơn gió lặng thinh
Nắng nghiêng nghiêng quyện dáng hình cha con
Chiều buông vạt nắng héo hon
Dù cha đếm bước lối mòn thêm quê.*

*Trong con có đứa trẻ về
Ngày xưa... xưa... nhắc thêm thê thiết lòng
Chim kêu con nước lớn ròng
Mẹ đi về phía đường vòng hư vô.*

*Thân già bao lớp sóng xô
Tảo tần cha bước nháp nhô đói nghèo
Tắm cho con vật nắng reo
Giếng khơi cha múc trong veo nổi tình.*

*Biết rằng trong cõi nhân sinh...
Tắm cha vẫn ghen lòng mình hắt hiu
Nỗi chiều chim vịt lại kêu
Chuối vườn lại chín mà riu riu buồn.*

*Hoàng hôn ời chó vội buông
Tôi còn chút ấm trong buồng tắm cha.*

Bùi Huyền Tương

Trời mưa nhớ má

*(Bài đạt giải ba cuộc thi thơ lục bát do trường THPT
Vĩnh Viễn tài trợ năm 2020 trên tập san Áo Trắng)*

*Bỗng thềm nghe tiếng ếch ộp
Tiếng mưa rơi rớt lộp độp mái nhà
Tiếng con thạch sùng xuyt xoa
Tiếng con mọt đục kẽo cà vách tre*

Tiếng con chuột chít sau hè
Tiếng ông say rượu lè nhè bờ ao
Tiếng em nhỏ đói khóc gào
Tiếng người chị gái ngọt ngào dỗ suông.
Tiếng má thở ra buồn buồn
Tiếng anh trách tại mưa tuôn ngập nhà
Tiếng thằng em hỏi tìm ba
Tiếng con chó sủa con gà trốn mưa.

Thèm nghe tiếng của ngày xưa
Thèm nghe tiếng má lâu chưa thì thăm
Trời mưa không ướt chỗ nằm
Cho nên má chẳng về thăm con rồi.

Con thương nhớ dáng má ngồi
Về trong mơ nhé, xong rồi má đi.

Trời mưa ướt lá từ bi
Nén nhang con thấp lạ chi cháy buồn

Ví dầu còn mẹ thì hơn
Mẹ rời cõi tạm con còn chơi vui...

Đoàn Thị Diễm Thuyên

Đi sao

Mẹ ơi!

Vì sao mẹ sinh con ra,

Sao có ngày và đêm,

Bóng nắng và hạt mưa hã mẹ,

Sao chẳng có bóng mưa?

Mẹ ơi!

Sao có cây dừa trên cạn,

Còn có cây dừa dưới nước mẹ ơi,

Sao có đường ở trên trời,

Nên máy bay mới biết đường mà chạy,

Con chim mới biết đường mà bay?

Mẹ ơi sao cha đi mãi,

Không ở cùng chúng ta,

Nhà cha ở bao xa,

Khi nào con mới đi thăm cha được?

Mẹ ơi và mẹ ơi!
Vì sao, vì sao thế...
Bao nhiêu là câu hỏi,
Chỉ có mẹ mà thôi,
Là nhịp cầu kết nối,
Đưa con đến với đời...
Con ơi!
Con là hạnh phúc trên đời,
Ước mơ và hi vọng,
Mẹ sinh con trong tình yêu.
Ông bà có trước mới có mẹ cha
Nên con cần kính yêu và hiếu thảo.
Nắng nóng có bóng râm
Như những âm thầm cho chúng ta rạng rỡ.
Hạt mưa thấm nhắc nhở
Mát lành xoa dịu nỗi đau.

Con ơi!

*Cây dừa có cây trên cạn, cây dưới triển sông,
Mọc chỗ nào cũng xanh tươi thơm ngọt,
Chẳng vì hoàn cảnh mà cúi mình hư hỏng,
Con thấy không?
Trên đời có đường đi khắp muôn nơi,
Có con người là có đường đi hiện hữu.
Cứ đi đi và con sẽ đến, “hành trình nào cũng bắt
đầu từ những bước chân.”*

Nhưng con ơi,

*Con hãy nhớ đường nào cũng cần có chỉ dẫn
Con cứ đi, đừng sợ vấp ngã hay lạc lối,
Chỉ cần con nhớ nẻo quay về.*

Con ơi!

*Nhà cha ở trên cao,
Nơi chẳng có ngày đêm,
Nơi chỉ có sự sống vĩnh hằng.
Ở nơi đó cha vẫn thấy
Con lớn lên mạnh mẽ từng ngày,
Hạnh phúc và tràn đầy lòng nhân ái.*

*Rồi sau này
Con sẽ lớn lên, đi xa và gần cha thêm chút nữa
Đến một ngày
ta gặp lại nhau thôi!*

*Con ơi con!
Với mọi người ta chẳng là gì cả,
Với một người ta là cả tương lai.
Dù mai này con có là ai,
Con vẫn mãi là tình yêu của mẹ.
Con bé nhỏ nhưng không hề đơn độc,
Bởi nơi nào cũng có quê hương,
Cũng có cha và có mẹ, cũng có tình thương
Dẫn lối soi đường con đi tới.
Yêu con!*

Phan Thị Xuân Reo (2021)

Quên lãng

*Cho đến bây giờ tôi mới hiểu vì sao
Em đem cánh phượng ép vào trang giấy
Nên mỗi khi em cười tôi thấy
Một màu hồng trên má hây hây.*

*Cho đến bây giờ tôi mới hiểu vì sao
Em thả tiếng ve vào bầu trời cao vút
Tôi đứng lặng nhìn ai đi mất hút
Ve ơi ve, niệm khúc tình si!*

*Ngày đã đi mang theo tuổi thơ
Tôi giấu tình em giấc mộng đời
Đêm đêm lặng đếm vì sao sáng
Mà ngỡ mắt em thấp sáng trời.*

*Em thả tình tôi theo áo bay
Những ngày chung lớp đắm mê say
Riêng tôi nhớ mãi ngày xưa ấy
Có tiếng ve kêu trên cánh phượng gầy.*

*Cho đến bây giờ tôi mới hiểu vì sao
Thì em đã...
xếp tôi vào quên lãng.*

Nguyễn Thành (1999)

Hát tóc cho học trò

*(Bài đạt giải nhất cuộc thi thơ lục bát do trường THPT
Vĩnh Viễn tài trợ năm 2020 trên tập san Áo Trắng)*

*Các con nào hãy ra đây!
Ngồi yên lên ghế để thầy hát cho
Tóc sao vàng cháy vậy trò?
Thưa, con dãi nắng chần bò, thầy ơi...!*

*Tóc con dài quá nữa rồi...
Dạ, bạn lúi thủi mò coi... đó thầy!
Tóc trò dựng đứng thơ ngây
Thầy nghe gió rít trơ gầy mùa đông...*

*Sao mà cháy khét vậy ông?
Tóc bạn mượn gió gọi không đố thầy...!
Lại thêm hóc hác mặt mày
Còn nhỏ mà đã tay đầy vết chai...!*

*Thảo nào làm toán chẳng sai
Một tuần đi trễ những hai ba lần...!
Nghe như mặt đất gập ghềnh
Thầy lặng ném*

cái giạt mình phía sau.

Khang Quốc Ngọc

Tình yêu

Em đã về nơi biển mặn rừng xanh
Nắng nhuộm da, gió Lào cài mái tóc
Nghiêng bước chân đường gập ghềnh khô khốc
Đôi vai gầy thấp thoáng nẻo quanh co.

Chia tay phố thị - chia tay tình đầu
Em dần bước vào đời, cô giáo trẻ
Chút ước mơ thật bình thường nhỏ bé
Nhen ngọn đuốc hồng dìu bước em thơ.

Ngôi trường nhỏ, đỏ au màu ngói mới
Nép bên rừng, dưới chân núi xanh mơ
Bên dòng suối, rì rào giai điệu nhớ
Trống trường vang thấp sáng ánh bình minh.

*Trên bảng đen thoăn thoắt bàn tay yêu
Dưới lớp vụng lên tiếng đọc đều đều
Rộn tiếng hát, tiếng cười trên ánh mắt
Ngoài song thưa con sáo nhảy hót vang.*

*Từng chuyến đò lặng lẽ cập bến sông
Dòng tri thức với lòng cô lai láng
Người trồng lúa mong cho ngày trĩu hạt
Em “trồng người” mong nở thắm ngày xuân.*

*Rồi một chiều kia sắc nắng lung linh
Bên tai em dịu dàng lời thỏ thẻ
Mầm sen non giữa bùn khô đất nẻ
“Cô ơi cô... con muốn được như cô!”*

Lê Nguyên Ân

Nghiep giáo viên

*Nhớ thuở xưa, ngày cắp sách đến trường
Một buổi sáng, mẹ đưa con vào lớp
Âu yếm nhìn con, mẹ ân cần bảo nhỏ
Ráng học nha con, mai một lớn làm người!
Tôi vô tư, nhìn mẹ mỉm cười
Lòng khẽ nói, mẹ ơi con sẽ gắng
Hoa phượng đỏ, sắc lung linh trong nắng
Thắm hồn tôi, áo trắng tuổi học trò...*

*Rời từ đó, trên con đường bụi đỏ
Mỗi bước đường, rộn rã tiếng chim ca
Trôi thấp thoáng, mười hai năm học vấn
Ngưỡng cửa cuộc đời, gõ nhẹ cõi lòng tôi.
Tôi trần trở, nghề gì trong cuộc sống
Sống cho người, và cho cả tương lai.*

*Đến hôm nay...
Đời sư phạm, đời giáo viên bụi phấn
Trắng bàn tay, xanh mãi ước mơ
Tôi sẽ đến, sẽ đi và sẽ tới...
Mỗi trang đời đem viết lại thành thơ...*

Trần Tiến Vượng

Người suốt đời tập nói

*Tôi hiểu gì sau bao năm cảm phần
Còn lại gì từ dòng chữ tôi ghi
Gánh trên vai quê hương nhiều lận đận
Từ nơi này tôi tiễn các em đi.*

*Chưa nói hết những điều trong ý nghĩ
Để lòng mình bao ảm ức mang theo
Ôm khát vọng cùng đi tìm chân lý
Hạnh phúc tôi đôi mắt ấy trong veo.*

*Chưa hiểu hết bảng đen cùng phấn trắng
Dấu tuổi đời cứ chồng chất trên vai
Tôi vẫn sống với niềm vui thầm lặng
Rơi âm thầm như bụi phấn ban mai.*

*Trái tim tôi bao lần tự hỏi
Nỗi niềm nào đành giấu kín thôi em
Cứ như thế suốt đời tôi tập nói
Trước học trò và phấn trắng bảng đen.*

Phạm Hồng Danh (1985)

Nỗi buồn hoa phượng

*Trường làng tôi, có cây xanh bóng mát
Có nắng vàng, rải xuống mỗi chiều buông
Hoa phượng đỏ, vương buồn trên giấy trắng
Hoa học trò, hoa của những vắn thơ.*

*Cây phượng vĩ, nơi chúng mình hò hẹn
Buổi ban đầu, bẽn lẽn bước vào yêu
Trang giấy trắng, ép nhành hoa phượng đỏ
Trao tặng người, thay lời ngỏ tình khô.*

*Trời phượng đỏ, ôm vào lòng thi sĩ
Áo trắng bay, phượng nở thắm sân trường
Cô trò nhỏ, ê a bài phượng vĩ
Khúc nhạc tình, phượng đỏ chở đầy xe...*

*Đến hôm nay, những nhát cưa oan nghiệt
Phượng ngã rồi. Hè chẳng thiết mùa thu
Cô trò nhỏ, nhìn sân trường vắng lặng
Phượng đâu rồi! Trang giấy trắng buồn tênh...*

Trần Tiến Vượng

Nhớ thầy

Ngày chia tay chúng con hồn nhiên lắm
Tuổi học trò đâu biết nghĩ sâu xa
Đứa reo la, đứa vui cười hớn hở
Đường tương lai đang rộng mở đón chờ.

Có hay đâu thầy mỉm cười lặng lẽ
Thắp niềm tin cho lớp trẻ lên đường
Dang đôi cánh tung bay trời cao rộng
Đi khắp mọi miền ngan ngát tỏa hương.

Thầy vẫn đứng giữa sân trường vắng lặng
Cánh phượng buồn rĩ nắng đứng chơi vơi
Khách qua sông mang ước mơ hoài bão
Có bao giờ còn nhớ nẻo bến bờ?

*Thời gian trôi, con trở thành cô giáo
Chợt nhớ thầy, nhớ hình ảnh năm nao
Bao đứa bạn “bại – thành” đường danh phận
Nghe nhói lòng day dứt một niềm đau.*

*Xin quay lại cái ngày chia tay ấy
Được nói với thầy biết bao nghĩ suy
Để được nhìn thầy mỉm cười ý nhị
Người đưa đò lặng lẽ một chuyến đi.*

Nguyễn Huyền Nga (2003)

Lối hẹn mưa

*Co ro em xòe tay hứng
Những sợi mưa dài như sợi tơ
Lời anh hứa qua kẽ ngón tay em nhỏ xuống
Tan tành vỡ...
Thôi em về
Lối cũ nhạt nhòa mưa...*

*Em ơi bờ bến lạ
Mưa lênh đênh trắng xóa nỗi niềm đau
Quê hương giờ xa tắp
Mưa ơi thôi thế chẳng còn nhau!
Anh nơi này
Phố mới hắt hiu mưa...*

*Gặp lại, tóc đã phai
Tình đã cạn
Người đã ấm êm rồi
Giận mưa giận có chút thôi
Mắt có đuôi em khẽ mỉm cười:
Ờ, ngày xưa đó lỗi hẹn mưa...*

Lưu Phương

Những cơn mưa đi qua phố cũ

*Mây thấp xuống mờ giăng phố cũ
Chấp chới buồn trên những giọt mưa.
Con hẻm lầy lội ngày xưa
Thêm một lần đắm lầy nước đọng
Những đứa trẻ đuổi theo hoa bong bóng
Nhặt về mảnh vỡ bập bồng.*

*Anh đã nhiều lần đứng dưới cơn mưa
Nhìn dòng nước chảy
Trôi cuộc tình đi mãi
Tháng ngày đọng lại niềm đau.*

*Từng mùa mưa vẫn nối tiếp qua mau
Hàng cây xưa biết bao lần tắm gội
Em đã xa nghìn trùng sóng dội
Vỗ lòng ta bão nổi đầy vơi.*

*Sao em không về theo cơn mưa
Mà tình ta suốt đời hoa bong bóng
Nên mỗi khi mưa về nước đọng
Ta đếm hoài một mối tình không.*

Nguyễn Thành (1991)

Sinh nhật em – Trời mưa tháng Sáu

Ngày xưa...

Thuở em khóc chào đời

Trời tháng Sáu có mưa nhiều không nhỉ?

Vòng tay mẹ ấm lời ru bình dị

Đưa em vào giấc ngủ bình yên.

Bố cho em đôi mắt hồn nhiên

Và suối tóc buông dài óng ả

Ngày tháng rưng - phượng hồng xao xác lá

Tháng Sáu về - mưa trắng khoảng trời xanh.

Đã qua rồi những ngày tháng mong manh

Của thời sinh viên vào giảng đường thơ mộng

Ta bước chân vào lính

Em đến trường làm cô giáo tương lai.

*Có niềm vui nào không phủ đấng cay
Nên nước mắt tự muôn đời vẫn mặn
Mưa tí tách nhẹ rơi trong đêm vắng
Có làm em buồn không?*

Ừ nhỉ!

*Giá như em là một chú nai vàng
Ta xin làm rừng đại ngàn che chở
Để những bước chân nai có ngập ngừng bờ ngõ
Rừng sẽ trải lá vàng nâng những bước chân nai.*

Nghĩa là:

*Ta mong em hôn nhiên vui tươi
Sinh nhật em – trời mưa tháng Sáu...*

Phan Văn Đại (1982)

Bao giờ cho đến cơn mưa

*Ôi những ngày xa vắng cơn mưa
Vật cở ứa không buồn long lanh nữa
Mây sáng chói hừng lên như thấp lửa
Cho đất trời oi ả nhớ nhung mưa.*

*Anh biết em từ thuở trăng sao
Mà gặp nhau chẳng dám hỏi chào
Tại tình cờ chung lối đi mưa
Thương tóc ướt tình anh nghiêng trao.*

*Phon phớt nụ hôn hồng trên má
Thơm mát những cơn mưa vào hạ
Lén nhìn nhau lúc tan trường vội vã
Nhớ sao mà nhớ thế lúc chưa xa!*

*Ngày đó đã lâu rồi anh nhỉ
Đường phượng mưa lát phát làn mi
Chẳng hiểu vì đâu mình đôi ngả
Mà sao kỷ niệm mãi ôm ghì?*

*Rực cháy nắng hong vàng trên phố
Lá cuộn tròn như chiếc khăn khô
Bỗng nhớ cơn mưa ngoài cửa lớp
Khăn không lệ buồn lông lóc gió...*

Lưu Phương

Mưa hạ

Cơn mưa đầu mùa run rẩy buông tấm màn trắng huyền ảo nối liền bầu trời xanh thẳm với cái nắng hừng hực của mặt đất khô cằn. Mùa hạ đã về dậy tiếng ve ngân trên đầu cành phượng thắm. Vòng tròn quy luật bốn mùa trái đất khép lại lần nữa, ngôi trường ngủ vùi trong đám rêu phong gói chặt buồn vui tuổi học trò.

Mùa hạ lại về theo cơn mưa chấp chới. Ngôi trường thân yêu ơi! Thời gian đi qua không trở lại, chỉ nỗi nhớ còn mãi trong tiềm thức. Mười tám năm rồi biết bao bão dông của cuộc đời cát bụi chưa xóa nhòa những kỷ niệm thân yêu. Bằng hữu ơi, trôi dạt nơi nào có nghe chạnh lòng khi cơn mưa bất chợt giữa cái nắng quay về! Tôi đã gọi tên cơn mưa ấy biết

bao lần, những lúc dừng chân trên lưng đồi biên giới nhìn cánh rừng chập chùng chìm khuất giữa mưa rơi, hay những phiên gác đêm ngắm ánh sao băng, chợt nhớ chợt thương thằng bạn học chung lớp đã yên ngủ ngàn đời ở biên giới Tây Nam mang theo ước mơ về cuối nẻo trời xa.

Mối tình học trò thâm kín viết đầy lên chiếc ba lô sờn mép. Một thời vụng dại đã đi qua và cả ai nữa cũng chia xa, chỉ còn tôi ôm hoài nỗi nhớ khi cơn mưa mùa hạ phiêu diêu qua ánh mặt trời. Ai ngày xưa đó tóc dài buông xõa? Ai thấp thỏm chờ ai giờ tan học? Ai nhìn ai không nói, hương tóc bay ấm mãi lối về. Ôi những ngày hạ thoáng mây vương, bóng phượng nhấp nhô trên vai áo ai một màu hồng con gái. Tôi đã hít chút hương nồng trong gió, thả đầy thơ lên trang vở học trò.

Có một cơn mưa mùa hạ đổ ngịch ngã vào quân y viện. Tôi bàng hoàng nhận được thư thẳng bạn báo tin ai đã lấy chồng. Vết thương nằm sâu sau lần băng trắng bỗng rỉ máu ngậm ngùi. Cơn mưa vẫn cứ rơi, những cánh hoa bong bóng thi nhau vỡ bập bồng mang theo xác phượng trôi dòng nước cuốn. Tôi giờ quyển sổ nhỏ lặng lẽ đánh dấu ngày “để nhớ đừng quên”.

Mười tám năm cuốn bao lớp bụi mờ, hàng cây xưa biết bao lần tắm gội. Những mùa hạ lần lựa qua khắc thêm nỗi nhớ trên vầng trán ưu tư. Bạn bè xưa kẻ đi người ở, đứa danh phận rõ ràng, đứa chao đảo theo bát cơm manh áo. Mười tám năm tôi đã viết tên biết bao người con gái nhưng sao có một tên ai viết mãi vẫn cứ ngậm ngùi!!!

Ngài kia mưa hạ chấp chới rơi.

Nguyễn Hoàng Quân Thụy (1994)

Quảng Nam

Con sinh ra ở Sài thành
Nào biết chi đất Quảng
Nhưng đêm đêm mẹ kể
Thấy Quảng Nam gần kề.

Mẹ kể về sông quê
Dòng Thu Bồn xanh mát
Chở phù sa bát ngát
Nuôi lớn bao cuộc đời.

Hiện ra trong từng lời
Này Hội An phố cổ
Biển xanh Cù lao Chàm
Làng Tam Thanh bích họa...

Mẹ lại ngân câu ca
“Đất chưa mưa đã thấm
Rượu Hồng Đào nồng lắm
Môi chưa nhấm đã say!”

*Bỗng mắt mẹ cay cay
Rằng những năm kháng chiến
Có biết bao cuộc đời
Hóa dáng hình núi sông...*

*Người Quảng Nam quê mình
Nghĩa tình trong gian khó.*

*Tuy con chưa biết rõ
Dáng hình của Chùa Cầu
Vị ngọt sông Thu Bồn
Mặn mà biển Cửa Đại.*

*Nhưng lòng con nhớ mãi
Một Quảng Nam quê hương
Dịu hiền như tóc mẹ
Nếp bên bờ đại dương.*

Lê Nguyên Ân

Hương sắc Ban Mê

Đi lang thang...

đêm Noel bình yên

Hương lạnh Ban Mê sao dịu dàng đến vậy

Dưới trăng mờ hoa cà phê run rẩy

Sắc trắng tinh khôi

lung linh sương trong!

Bụi hồng bay từ gió, đất bazan

Phủ sắc đỏ lên tóc tôi điểm bạc

Con đường nhỏ

dã quỳ vàng ngan ngát

Nú chân tôi hoài niệm tuổi học trò.

Noel nào giữa đêm lạnh co ro

Bọn trai gái quây quần say sưa hát

*Lời thánh ca sao thấm buồn man mác
Miệng ai cười
đôi mắt ai long lanh?*

*Ba mươi năm rồi...
thời gian trôi thật nhanh!
Ai mất?
Ai còn?
Ai giàu?
Ai khó?*

*Tự bao giờ đất Ban Mê vẫn đỏ
Hoa cà phê vẫn trắng
dịu dàng hương...
Phan Văn Đại (2005)*

Đà Lạt ngày xa nhau

*Tôi đứng bên trời trông ngóng ai
Vàng trắng khuya lạnh tiếng thở dài
Cao nguyên hoang vắng lòng hiu quạnh
Sương khóc thương người đắm ướt vai.*

*Em về phương ấy thương chốn cũ
Quay quắt một thời chim lang thang
Hằn trên đuôi mắt thời quá khứ
Áp ủ trong lòng hương ngọc lan.*

*Cái tên suốt đời gọi nhớ
Đà Lạt ơi em có bao giờ?
Để bây giờ sương gió quyện thành thơ
Để hàng thông buồn, hồ than thở.*

Tôi thẳng thốt sau lần gặp gỡ
Ngỡ đời mình như thác đổ triền miên
Ngỡ lòng mình là tảng đá thâm niên
Ôm rêu phủ nằm bên bờ khát vọng.

Chút bình yên trên đôi vai bé bỏng
Tôi hiểu gì về từng ngón tay em
Mưa cứ rơi se sắt nét môi mềm
Đôi mắt buồn chứa muôn trùng sóng lớn.

Tôi ném xuống đáy hồ trăm bận rộn
Đến bên em đôi cô ướm mìn màng
Thung lũng xưa còn đó thên thang
Ta say đắm một trời êm ả.

*Thương con dốc nên đôi chân mệt lả
Đóa tường vi ứa máu ngón tay gầy
Ta yêu hoa trả giá hết kiếp này
Chỉ còn lại cỗi cằn thân xác mục.*

*Nén xuống đáy lòng bao ám ức
Chỉ còn thơ và mộng giữa đôi thông
Em đâu rồi giữa trời đất mênh mông
Ta ngơ ngác gọi thăm ơi Đà Lạt!*

Phạm Hồng Danh (1990)

Chiều trong nỗi nhớ

*Chiều về qua lối xưa
Gió cuốn mùa se lạnh
Hàng cây gầy rũ nắng
Sợi khói chiều miên man.*

*Miên man như nỗi nhớ
Kỷ niệm bèo bọt trôi
Em đâu, em đâu rồi
Phố cũ chỉ mình tôi?*

*Em từ khi vắng xa
Phố xưa đã sang mùa
Chiều nhạt nhòa cánh khói
Lá vàng theo gió đưa.*

*Về đâu chiếc lá vàng
Cho mây trời lang thang
Tóc dài thương tóc ngắn
Nhưng nhớ chờ mùa sang.*

*Em không về hong tóc
Đỏ nắng chiều mênh mông
Em không về áo mỏng
Xua gió lạnh tàn đông!*

*Em không về hái lộc
Mùa xuân sắp đến rồi
Nụ mai vàng mắt đợi
Khói thuốc buồn đắng môi.*

*Một dòng sông quạnh vắng
Trôi con đò về đâu?
Bềnh bồng con nước cuốn
Đời trôi lơ nhịp cầu.*

*Chờ em ta chờ mãi
Kết kỷ niệm ngày xưa
Chuyện tình yêu hoa bướm
Chuyện mưa nắng giao mùa.*

Nguyễn Thành (1991)

Dấu xưa

*Mây trắng có trôi qua miền cổ quận
Chở ta về thăm lại những dấu xưa
Dòng sông vắng, con thuyền tình lặn đặng
Khép nỗi buồn trên ngọn cỏ lau thưa.*

Nguyễn Hoàng Quân Thụy (2021)

Có chiếc lá nào giống đôi môi em?

*Cho tôi gặp lại em
Trong cơn mưa chiều mùa hạ
Trong muôn nghìn chiếc lá
Có chiếc lá nào giống đôi môi em?*

*Trong muôn loài hoa dại không tên
Thoảng hương sắc dịu êm như em
Tôi ngỡ ngàng không biết!*

*Cơn mưa ngoài trời da diết
Từng hạt mưa cứ rơi...*

rơi...

rơi...

*Tôi muốn chạy ra giữa trời
Để hứng từng hạt mưa
Mưa hồi sinh cho đất
Mưa hồi sinh cho người
Mưa hồi sinh cho muôn nghìn chiếc lá
Có chiếc lá nào giống đôi môi em?*

*Tôi mong từng cơn mưa dài thêm
Cho xanh thắm muôn nghìn chiếc lá...*

*Tôi bỗng nghe có mùi hương lạ
Trong khí trời trong lành
Trong hạt mưa long lanh
Trong muôn nghìn chiếc lá
Có chiếc lá nào giống đôi môi em?*

Phan Văn Đại (1981)

Đêm thăm thì biển gọi

(Tặng V.T.H.O)

*Ta cùng sánh vai nhau trên bãi cát mịn vàng
Đêm thăm thì biển gọi.
Ánh trăng thượng tuần kết sương giăng mờ lối
Ảo huyền như tự thuở hoang sơ.
Biển của một thời để nhớ
Và chúng ta những kẻ lữ hành đi qua nửa đời người
Vẫn bờ ngỡ trong vòng tay hạnh phúc.*

*Đêm!
Trời thấp sao thưa
Trời nước xích lại gần nhau
Rì rào ân ái
Em thả những sợi tóc bay bay trong gió
Ngập ngừng gõ cửa đời anh.*

*Biển vẫn mãi màu xanh
Xanh một đời tuổi trẻ
Và chúng ta những cánh chim đơn lẻ
Chạy trốn mùa đông.*

*Những cơn sóng cứ vỗ quanh bờ
Xóa dấu chân mờ trên bãi cát
Em bắt giắc giật mình co dúm
Hạnh phúc nào không lúng túng
Ngỡ bọt sóng triều dâng
Vỡ nhòa đêm chiêm bao.*

*Đêm!
Trên biển Vũng Tàu
Ta trao nhau nụ hôn tình ái
Để ngày mai, ngày mai nhớ mãi
Tiếng thăm thì biển gọi nhau về.*

Nguyễn Thành (1992)

Lời trời âm thầm

*Dìu nhau vào cuộc phong ba
Tóc xanh ngày nọ phơi pha bao giờ
Người vì ta hết ngây thơ
Ta long đong giữa hai bờ tử sinh.
Cắn răng dứt một mối tình
Nhiều năm sau biết lòng mình còn đau
Thôi đành ta đã phụ nhau
Lần này lỡ hẹn lần sau đợi chờ.*

*Tôi như một kẻ tội đồ
Lang thang đêm tối mơ hồ sương khuya
Hằn trên đôi mắt già nua
Niềm ưu tư cũ người xưa cuối trời.
Chiêm bao tôi gọi người ơi
Bàng hoàng tôi tiếc mộng đời mong manh
Cầu mong lúa tuổi xuân xanh
Đừng như tôi lờ trời trắng muộn màng.*

Phạm Hồng Danh (1988)

Chiều về trên lối xưa

*Chiều nay mình ta về ngang lối cũ, hàng đèn
đường buồn rĩ vì đâu không thấp nển cho màu
tím nhạt nhòa trên những ngọn sầu đông. Gió
lạnh cuối mùa se nổi nhớ trong lòng. Ta thầm gọi
tên ai ngày xưa ấy...*

*Ngày xưa ấy tóc dài buông xõa, em cùng ta
những sớm mai hồng. Dấu chân quen con đường
vàng hoa bướm, mối tình thơ ấp ủ giọt nắng hồng.*

*Thời gian qua theo dấu chim di, và em nữa
cũng đi xa khuất. Chỉ còn nắng, gió mưa trở lại. Ta
lặng buồn ngơ ngẩn cánh dầu bay.*

*Những cánh hoa dầu loay quay trong trí nhớ,
gợi cho ta hình ảnh chú dã tràng. Con sóng vỗ cuốn
tan lâu cát, vỡ tan rồi giấc mộng ngày qua.*

*Chuyến bay nào một sáng mùa đông, chờ
theo cả nụ hồng xa mãi. Ta chỉ giữ, ta xin giữ lại,
một chiếc gai làm nhói tim đau.*

*Chiều nay về ngang lối cũ. Nhớ dấu chân xưa
nhớ mắt ai tròn. Và nhớ cả chiếc môi cong kiêu
hãnh, in dấu son trên vai áo chưa mờ.*

*Trong góc sâu thẳm của quá khứ, nỗi nhớ bênh
bồng trôi. Em đâu rồi, dòng sông tuổi nhỏ của tôi,
những sông trôi không trở lại nẻo bến bờ. Bất giác
nhớ câu thơ Thôi Hiệu: “Hoàng hạc nhất khứ bất
phục phản”. Hoàng hạc bay bay mãi chẳng quay về.*

*Chiều đi qua lối xưa, nhớ nhớ buồn buồn đến
bao giờ...*

Nguyễn Thành (2001)

Trăng rơi bến vắng

*Đợi ta về qua ngõ tiếng chim
Hẹn mùa hoa xưa mà cứ lỡ
Mây hồi về đâu gió cuốn
Trôi lạc tình ta mấy dặm trường.*

*Bàng bạc trăng rơi bến vắng
Chênh chênh trăng nghiêng cong một nửa
Một nửa sau làn mây thâm giấu
Lơ lửng bên trời một ý thơ.*

*Lối cũ thơm thơm mùi nguyệt quế
Tí tách mưa bay và nhã nhạc
Dịu dàng hoa xinh tươi màu nhan sắc
Dang dở lòng ta lâu lắm vẫn chưa về.*

*Hỏi người nơi ấy có vui không
Áo phong ba nắng mưa chùng đã bạc
Đời cũng bào mòn lòng ta khuyết
Lạnh lùng mây nước ngậm ngùi trăng!*

Lưu Phương

Lời cuối cho em

*Là thôi em, em về ta ở lại
Những sông trôi xa mãi nẻo bến bờ
Lá thu nào vàng theo nỗi nhớ
Nhuộm thời gian dòng chảy buồn tênh.*

*Thôi nhé em, em về bên ấy
Mưa bên kia thấm lạnh bên này
Ta chỉ giữ, ta xin giữ mãi
Sợi tóc bay cuốn đời lênh đênh.*

*Là thôi em, em về ta ở lại
Dấu tình xưa gió cuốn bụi mờ
Mảnh hồn ta vỡ nhòa trên cát
Hóa dã tràng ngơ ngác ngắm sao khuya.*

Nguyễn Thành (1999)

Tình lỡ

Cuộc tình nào đó

Ta biết ta ngây thơ tình phụ

Để người xưa mãi xanh xao

Để đời ta cũng hư hao...

Ngàn lần xin tạ lỗi

Những kỷ niệm ta có bên nhau

Những gì âm áp anh trao

Em đóng đưa từ chối.

*Biết tình xưa sâu đắng
Nhưng ta đã có tuổi hai mươi
Trong treo tuyết vời
Để mà vui anh nhĩ?*

*Giờ anh còn phải đi, rong ruổi đường trần
Em ở lại, chút mộng mơ lặng lẽ
Tình mãi dạt trôi hai lối
Mùa thu xa xôi...*

Lưu Phương

Lời ru buồn

*Bâng khuâng câu hát chiều nay
Sáo ơi sáo hơi sáo bay xa lòng
Ai đưa con sáo sang sông
Để cho sóng vỗ trong lòng khôn thôi.*

*Sông sâu bên lở bên bồi
Em về bên ấy còn tôi một mình
Cây đa bến cũ mái đình
Nhịp cầu lắt lẻo mối tình xa đưa.*

Mẹ già thui thủi vườn xưa
Khói đồng coi cỏ nắng mưa cuộc đời
Giờ em ấm lạnh xír người
Còn chẳng em hỏi những lời mẹ ru?

Bướm vàng đậu cánh mù u
Lời ru hòa tiếng gió thu thổi dài
Chiều nay

qua ngõ nhà ai

Bâng khuâng

nhớ...

sợi tóc mai

ngậm ngùi...

Nguyễn Thành (2004)

Rong rêu

*Em thấp vì sao trong đáy mắt
Sóng ngầm xao động mặt chiều thu
Ta thân sỏi đá buồn rêu phủ
Cát bụi mù sa gót lãng du.*

Nguyễn Hoàng Quân Thụy (2020)

Xao lòng

*Ta giấu trong ta nỗi nhớ bẽnh bồng
Từ dạo gặp em trong lờ làng duyên phận
Em cánh mỏng, má hồng phai thắm
Ta ngậm ngùi tiếc tuổi xuân qua.*

*Dẫu không còn là xuân ta vẫn cứ gọi xuân
Dẫu tàn mùa hạ lòng ta vẫn cháy lửa
Nỗi khát khao, niềm đam mê nóng bỏng
Làm men say trăn trở đêm trường.*

*Chúng ta đã quá nửa đường định mệnh
Vàng lá thay, rụng nỗi nhớ mùa thu
Mưa giọt đắng, lệ ngâu rơi chấp chới
Buồn tàn đông hoài vọng khách tri âm?*

*Ta giấu trong ta nỗi nhớ bẽnh bồng
Trong những phút lòng ta xao động
Thuyền ơi thuyền mệnh mông biển rộng!
Mà đời người chỉ một nẻo đi về?*

Nguyễn Thành (2006)

Chân dung cũ

*Tôi ném cái ly lên nền đá
Ly vỡ tan thành tôi xót thương
Tôi để mặc hoa ngoài mưa gió
Hoa xác xơ tàn tôi vẫn vương.*

*Tôi hồi tưởng lại chân dung cũ
Khuôn mặt em nhạt nhòa trong mưa
Chợt nghe thấm lạnh từng chân tóc
Xa vắng nhau rồi mất nhau chưa?*

*Tôi không tin niềm đau có thật
Đành đứng đứng trước nỗi buồn em
Ruổi rong giữa dòng đời tất bật
Bỏ sau lưng khu vườn nhỏ bình yên.*

*Tôi không nói điều muốn nói
Em hiểu gì khoảnh khắc lặng im
Cái mím môi em lòng tôi đau nhói
Cảm nhận điều em ấp ủ trong tim.*

*Lòng tôi chật hẹp không giữ nổi
Chút tình em đó quá bao la
Thì thôi thêm một lần tiễn biệt
Giữ cho người ánh mắt lúc chia xa.*

Phạm Hồng Danh (1990)

Nợ vay

Tại em em tự dối mình
Đã quên bên ấy mảnh tình hôm qua
Nỗi riêng ai thấu cùng ta
Nửa thơm hoa bưởi nửa là hương cau
Trời bày một lỡ duyên nhau
Hai đưa câu hát qua cầu gió bay
Ba sầu như chuốc rượu say
Bốn giận con mắt, mắt cay khóc cười
Năm mong, sáu nhớ tả tơi
Bảy ngời chải tóc, tóc rơi sợi buồn
Tám lo chớp bể mưa nguồn
Chín soi tiền kiếp thấy mười nợ vay.
Em cầm hờn dối trên tay
Gói câu thơ lại heo may trả người.

Lưu Phương

Không dám đâu

*Bé xinh lắm vàng trắng mơ mộng ạ!
“Không dám đâu” em bẽn lẽn cúi đầu
Bé ngoan lắm dịu dàng đoan trang lắm
Em vội vàng đáp lại “không dám đâu!”.*

*Bé tốt lắm cho anh cảm ơn nhé
“Không dám đâu” em nhoẻn miệng cười
Yêu bé lắm cho anh thơm bé nhé?
Em thẹn thùng “không dám” lại dướn môi.*

*Tôi thần thờ chiều nay nơi cuối phố
Đứng đợi người “không dám” chẳng thấy đâu?
Nguyễn Như Thủy (1995)*

Tiến liệ

*Tôi tiến người đi chiều nay
Gió buông từng sợi vắn dài
Chiều xuân sương pha màu nhớ
Giọt buồn đọng men rượu cay.*

*Người không về trên sông vắng
Trôi con đò dọc hững hờ
Mênh mang đò ngang trơ nắng
Sóng sâu quặn thắt đôi bờ.*

*Người không về trên thổ mộ
Để ta làm gã xa phu
Lầm lũi dấu chân lặn đạn
Tình trong khoảng nhớ xa mù?*

*Tôi tiễn người đi chiều nay
Hạt cát nào vương dấu hài?
Tình cầu nào rơi đáy mắt?
Cho rượu ngấm tràn đêm say!*

Nguyễn Thành (2008)

Ngại ngại

*Lần đầu anh nói yêu em
Có sao cứ ghen nói không nên lời
Sao em cứ mỉm miệng cười
Sao em chẳng chịu nhắc lời giùm anh?
Gió chiều vờn mái tóc xanh
Gió ơi gió hãy giúp anh một lần
Phượng hồng đã nhuộm đầy sân
Mà anh chẳng nói được rằng yêu em.
Thôi thì đành phải nhờ tem
Mang thư anh đến đem thư em về
Tì lâu anh đã say mê
Ngại ngại chẳng dám tỏ tình cùng em.*

Nguyễn Như Thủy (1996)

Như những giấc mơ

Trôi đi,

trôi mãi bến bờ,

Em, tôi

và cả giấc mơ dạt dào.

Mênh mang âm điệu ca dao,

Ấu ơi nỗi nhớ xôn xao

lòng người.

Gió đùa ngọn cỏ ngùi ngùi,

Em đùa tôi với nụ cười

hắt hiu.

Mưa chiều đan hạt

liêu xiêu,

Trôi miền ký ức

buồn thiu thiu buồn.

Tình thơ gửi gió mây tuôn,

Rong rêu sỏi đá

suối nguồn vẩn vương...

Nguyễn Thành (2020)

Thương thầm

*(Tâm trạng của anh Chí - Chí Phèo của Nam Cao -
trong buổi sáng trở lại làm người không say)*

*Cháo hành Thị Nở vương vương,
Cho ta mơ một tình thương vợ chồng.
Hương thơm càng thấm càng nồng,
Khơi nguồn sự sống trong lòng càng say.
Bao năm phiêu bạt đọa đầy,
Nhân gian tạm bợ thiết gì tương lai.
Gặp nhau biết rủi hay may,
Cho ta sống lại những ngày sáng trong.
Mái nhà kí ức ước mong,
Đói no sướng khổ vợ chồng có nhau.
Ôi hình ảnh đẹp làm sao,
Người tình bờ bụi đậm màu hương duyên.*

*Không anh hùng, chẳng thuyền duyên,
Mà sao cứ ngỡ duyên tiền định xưa.
Gật đầu ưng bụng rồi thưa,
Cho ta với ấy nắng mưa một nhà.
Đâu ra một khóm cô già,
Cản ngăn, chia cắt, tình ta muôn màng.
Giận mình rồi lại làm càn,
Hủy đời như thế lỡ làng cả hai.
Nghĩ đi nghĩ lại đúng sai,
Chí đành ôm mộng tương lai một mình.
Thương em Chí vẫn làm thinh,
Chỉ mình Chí biết, một mình Chí hay.
Kẻo em vạ gió tai bay,
Vì ai nên nổi đắng cay muôn phiên.
Lười dao oan nghiệt khôn thiêng,
Đành xong một kiếp đảo điên phận đời.*

Phan Thị Xuân Reo

Bình minh mưa

(Cảm tác từ truyện ngắn “Bình minh mưa” của Pautópski)

*Tôi đến đó trong đêm mưa
Ngôi nhà mang dáng dấp cổ xưa
Những bức tranh – mùi nước hoa thoang thoảng
Người thiếu phụ – đôi mắt buồn – nụ cười duyên dáng
Sau một đêm bỗng thân thiết vô cùng.*

*Tôi ra đi để lại phía sau lưng
Nỗi nhớ không thể nào vơi được
Khoảnh khắc tưởng chừng không có thật
Hằn sâu trong đáy thăm tâm hồn.*

*Tóc đã hoa râu chưa hết bồn chồn
Lần từ biệt – bờ sông và cơn mưa buổi sáng
Rồi sao nữa hay chìm vào quên lãng
Chút bình minh trong đôi mắt hoàng hôn.*

Phạm Hồng Danh (1987)

Mình ơi!

(Lời người đàn bà hàng chài khuyên chồng trong Chiếc thuyền ngoài xa – Nguyễn Minh Châu)

*Nghĩ bao năm cũng nghĩa vợ chồng,
Không công trạng cũng dày tình nghĩa.
Lúc trái trời mưa bão có nhau,
Lúc cháo rau cả nhà sum họp,
Lúc mặn nồng mình đó tôi đây.
Nay các con đã lớn thế này,
Sao mình chẳng nhớ những ngày êm ấm?*

*Sông có khúc người thường có lúc,
Buổi khó khăn đâu phải chỉ nhà mình.
Tuy gian khó nhưng ta đã có tự do và hi vọng,
Có hòa bình là có tương lai.*

Mình còn thương con, thương tôi nữa phải không mình?

*Lời ước hẹn thuở ban đầu mình hứa,
Có trăm năm cũng có bạc đầu,
Có đồng cam cộng khổ cùng nhau.
Đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn,
Có đi qua hoạn nạn biết chân tình.*

*Bao sóng gió có gì chưa trải
Con thuyền mình vững chãi bao phen.
Vậy mình ơi nhớ lại nhen mình,
Cho con trẻ có mái nhà êm ấm,
Cho cuộc sống sang trang, sáng sửa, rộn ràng.
Như đất nước mình đã bước sang hồi tươi sáng.
Cho tôi vẫn được gọi mình hai tiếng:
“Mình ơi!”*

Phan Thị Xuân Reo

Bến nước đời thường

(Cảm tác từ “Thủy hử” của Thi Nại Am)

*Xếp trang sách nghe lòng buốt nhói
Nhắm mắt lại thấy những vì sao
Tiếng oán than vọng về nơi u tịch
Chuyện ngày xưa? Không, chuyện của muôn đời.*

*Tôi bước vào lịch sử loài người
Thấy những vua quan ngồi chễm chệ
Thấy lắm than những đời dân nô lệ
Điều éo le vùi dập thiên tài.*

*Tìm chỗ dung thân giữa trần ai
Trời đất rộng lòng người chật hẹp
Dẫu ăn cướp vẫn mơ về cái đẹp
Biết tìm nhau nơi bến nước Lương Sơn.*

*Chí anh hùng ràng buộc bởi nghĩa ơn
Kẻ vô nhân thừa cơ hạ thủ
Thời gian sống bao nhiêu là đủ?
“Anh hùng tử khí hùng nào tử!”*

*Tôi chìm trong thăm thẳm nỗi đau em
Em không khóc lẽ nào tôi lại khóc
Ai bảo trần gian đây ô trọc
Tôi tình nguyện làm người những kiếp sau.*

*Tôi cúi xuống hôn những đồng tiền
Tắm tức khóc
Những tờ giấy bạc lấy đi của tôi
Một phần tuổi trẻ
Phản đời lẽ ra tôi sống cho em.*

*Tôi đuổi sức trước điều phi lý
Giá trị giả chân lẫn lộn nhau
Đi tìm niềm đau
Thấy hạnh phúc mỉm cười vẫy gọi
Đi tìm hạnh phúc
Thấy nỗi đau ngăn trở bước chân mình.*

*Nhấp chén rượu dần xuống cơn đau
Niềm hân hoan trào ra khóe mắt
Chuyện đời thường vẫn thường bắt trắc
Điều trở trêu nghĩ cũng thường thôi.*

Phạm Hồng Danh (1990)

Hạnh phúc nghèo

(Cảm xúc từ truyện ngắn Vợ nhặt – Kim Lân)

*Cái nghèo cái đói tả tôi,
Ra đường nhặt được vợ rơi mang về.
Dù cho cái chết gần kề,
Thương người như thể thương mình chẳng quên.*

*Giữa đường chào hỏi không tên,
Ăn xong bánh đúc hai bên thuận tình.
Một mình một mọt xinh xinh,
Cùng về chung xóm, chúng mình nên duyên.*

*Xóm nghèo được dịp huyền thuyên,
Tràng ta có vợ, lạ đời lắm thay.
Hai bàn tay trắng bàn tay,
Ăn còn chẳng đặt đèo bông vợ con.*

*Dầu gì cũng vợ chồng son,
Mua dầu về thắp cho sang cửa nhà.
Thắp luôn cho sáng đời ta,
Lật sang trang mới cho qua phận nghèo.*

*Vừa thương vừa tủi vừa mừng,
Mẹ già đon đả từng lời động viên.
Liệu bề ăn ở thuận thuyền,
Chồng vun vợ vén cho yên cửa nhà.*

*May ra phước đức ông bà,
Cho ra khám khá rồi qua đoạn trường.
Nói rồi lại khóc lại thương,
Sưu cao thuế nặng đầy đường thây ma.*

*Đêm dài trần trọc mẹ già,
Sáng ra quét tước sân nhà sạch tươm.
Mâm cơm đơn giản thuận hòa,
Nói cười rôm rả, món chè trứ danh.*

*Thúc sưu đâu đó tiếng dòn,
Thực dân - phát xít nổi hờn sao nguôi.
Bắt dân làm rẫy, đồn điền,
Thóc gom về hết kho lương chúng rồi.*

*Lá cờ đỏ với đoàn người,
Hai lần xuất hiện trong tâm trí Tràng.
Câu chuyện đến đó cắt ngang,
Kim Lân bỏ dở tiếng than vẫn còn...*

*Trong cảnh khổ, thấy chân tình,
Tình người, tình nước, tình mình với ta.
Trước sau, sau trước mặn mà,
Niềm tin lẽ sống, lối ra cuộc đời.*

Phan Thị Xuân Reo (2021)

Samson và Dalila

*Ai đem tình yêu đặt bên thù hận
Cho tình yêu thắng hoa
Như đôi mắt Dalila
Nhìn Samson trù mến.*

*Hạnh phúc ơi, xin người khoan đến
Lòng bao dung chưa đủ đón nhận người
Xin gian nan cứ phủ xuống cuộc đời
Xin đau khổ trước khi nhìn hạnh phúc.*

Nàng lặng lẽ nhìn Samson khổ nhục
Tìm mênh mông đôi mắt nói thay lời
Nụ cười đó còn đau hơn tiếng khóc
Muộn màng chưa khi nhận rõ lòng nhau.

Thêm một lần nàng đón nhận nỗi đau
Cho tình yêu ngàn đời không hoen ố
Và cái chết thay lời phẫn nộ
Tự do này bắt tử với thời gian.

Phạm Hồng Danh (1984)

Ngồi trên mặt đất

Mặt trời

đang hong khô những chiếc lá

bị nghiền nát dưới thời gian

mưa

sương

Tôi nhìn tôi

tự sự độc âm

*bên ngoài hơi đêm dần tan loãng
dòng sáng trần tình hắt bật dậy*

*khoét gọt thân tôi
trơ cảm lạnh lòng
những tàn dư cuối cùng của bóng tối
đổ vỡ*

*Họa mi gửi thanh âm cao vút lên cao xanh ngàn
thước họa vào khúc thiếu ca trang trọng:
khi bình minh lên...*

Trần Quốc Tuấn

Cảm mạn về nỗi đau

*Chưa trút khỏi nỗi dằn vặt này
Lại khoác lên vai niền đau khác
Những ưu tư tưởng chừng như vô tận
Nói đuôi nhau theo suốt một kiếp người.*

*Cảm ơn những nghiệt ngã của cuộc đời
Cho tôi hiểu thêm nhiều oan trái
Bắt ép nhau nói toàn điều nhân ngãi
Lấy nền đau cho ánh sáng khai sinh.*

*Cảm ơn mặt trời mang đến bình minh
Cũng cảm ơn ai làm ra bóng tối
Nếu đời sống không có người tội lỗi
Thì quan tòa luật pháp để làm chi.*

*Có nhân tài nào tránh khỏi khinh khi
Hạnh phúc nào không trả bằng đau khổ
Nếu chưa biết thế nào là đồ vô
Thì làm sao thấm thía sự nguyên lành.*

*Lịch sử nhân loại đã chứng minh
Những vị thánh thường gánh nhiều oan khổ
Những vị đáng của tình yêu đang dở
Cũng góp phần cho giải Nobel.*

*Làm sao tay không run
Khi món quà quá lớn
Làm sao tim không đau
Trước tình người độ lượng.*

*Nếu chỉ toàn vui sướng
Sẽ không còn nhân phẩm
Và loài người như thế bị diệt vong.*

Phạm Hồng Danh (1986)

Mặt trời rơi xuống biển

Mặt trời dẫn đường

đã bị dòng nước mắt đêm

nuốt chửng vào trong

và bãi cỏ dài

mơ màng đắm khói

một cánh chim hoang

chập choạng trong trời lộng gió

nhìn một nơi ấm áp để tìm về

Trong tất cả

tôi mù ánh sáng và không nghe thấy âm thanh

ngoại trừ cơn gió lạ

đang trở mình trước biển xanh.

Trần Quốc Tuấn

Xuân phai

*Vô thường từ thuở sơ sinh
Ngẫu nhiên tương ngộ thành tình thâm giao
Người xa xôi tận chốn nào
Rối bời kẻ ở lao đao tình trần.*

*Tuổi thơ òa vỡ theo xuân
Em thành thiếu nữ trăm luân cùng người
Dối lòng nhau gượng gạo cười
Mắt vương màu khói lòng rười rượi cay.*

*Vườn xuân lát phát mưa bay
Cành hoa ử rữ đôi tay vụng về
Vội vàng nếm chút say mê
Tình trường nhi nữ ê chề vì đâu?*

*Lơ ngơ trong bóng đêm thâu
Câu thơ lạc vận nhịp cầu neo đơn
Khói hương che lấp tủi hờn
Tàn phai nhan sắc xuân còn trong tâm.*

Phạm Hồng Danh (1995)

Sinh – tử

*Đêm và ngày
thiên đàng và địa ngục
sinh và tử*

Chúng tử song sinh

*Khi tình yêu được sinh ra nơi thiên đàng
thì những mưu đồ dâng lên từ địa ngục
Khi ái tình rực sáng dưới bình minh
thì đau khổ gieo mình vào tấm tối*

*Và khi
một vì sao
rời khỏi bầu trời và sinh ra từ bụng mẹ
thì chúng một ngày cũng tan hòa vào đất*

*Sinh tử song trùng
tất yếu.*

Trần Quốc Tuấn

Lời bạt

Thạc sĩ Nguyễn Văn Thành

Tình thơ miên viễn, những ký ức đọng đầy nỗi nhớ, những cung bậc cảm xúc của các thầy cô giáo của trường THPT Vĩnh Viễn cứ miên man trong dòng chảy thời gian và lắng đọng những suy tư về tình cảm gia đình, học đường, quê hương, về nghề nghiệp, về tình yêu và cả những triết lý nhân sinh trong vạm vỡ đời thường.

Một điều thật thú vị ở ngôi trường nho nhỏ này lại là nơi gặp gỡ của những tâm hồn yêu thơ ca. Có lẽ chất xúc tác từ Tiến sĩ toán học Phạm Hồng Danh, Hội đồng quản trị nhà trường, lại là một nhà thơ và chính điều đó đã thổi thêm làn gió cho ngọn lửa tình thơ thêm nồng ấm. Ngoài các thầy cô của trường, còn có các bài thơ đạt giải trong cuộc thi thơ lục bát trên tập san Áo Trắng, do trường THPT Vĩnh Viễn

tài trợ cũng được đưa vào tập thơ để làm phong phú thêm sắc màu.

Nhà phê bình văn học Hoài Thanh – Hoài Chân trong *Thi nhân Việt Nam* đã viết: “Mỗi bài thơ hay là một cánh cửa mở cho tôi đi vào một tâm hồn”. Vâng! Đọc tập thơ, ta đi vào chuyến hành trình đến với những tâm hồn để chiêm nghiệm, tận hưởng chút hương vị mà các bài thơ mang đến.

Bắt đầu từ tình cảm sâu nặng của gia đình về người mẹ tảo tần như bao người mẹ trên đất nước hình chữ S này. Chúng ta lớn lên trong vòng tay của mẹ, trong tiếng ru hời à ời sâu lắng, để cả đời con êm ả trong giấc mơ hồng, Phạm Hồng Danh đã bộc bạch trong bài thơ “Má”:

“Vòng tay ấy bình yên hơn cỏ lá
Ru đời con êm ả giấc mơ hồng.”

Hình ảnh người mẹ là chất liệu làm nên hồn thơ để con vượt qua gió bụi, lớn lên vững chãi giữa cuộc đời bão nổi. Thơ Phạm Hồng Danh thường là sự giằng xé, day dứt những nghịch lý đời thường:

“Chuyện đời thường vẫn thường bất trắc
Điều trở trêu nghĩ cũng thường thôi.”
(Bến nước đời thường)

Ngay cả trong tình yêu, có lúc sự trần trở giữa hai bờ hư thực, giữa hy vọng và tuyệt vọng, giữa hữu hạn và vô tận:

“Lòng tôi chật hẹp không giữ nổi

Chút tình em đó quá bao la.”

(Chân dung cũ)

Có những lúc anh như cố đè nén, hoảng loạn trong cuộc tìm kiếm tình yêu vô vọng:

“Em đâu rồi giữa trời đất mênh mông

Ta ngơ ngác gọi thầm ơi Đà Lạt!”

(Đà Lạt ngày xa nhau)

Để rồi tự an ủi mình “Chút bình minh trong đôi mắt hoàng hôn” (Bình minh mưa). Dấu ấn nghề nghiệp của bao nhiêu năm gắn liền cuộc đời với bụi giảng, với bụi phấn. Ngôi trường, tình yêu sư phạm vẫn thôi thúc, vẫn là nhịp đập trong tim. Phạm Hồng Danh cũng tâm tình:

“Tôi vẫn sống với niềm vui thầm lặng

Rơi âm thầm như bụi phấn ban mai.”

(Người suốt đời tập nói)

Và Nguyễn Huyền Nga, đã là cô giáo rồi mà hình ảnh người thầy năm xưa vẫn luôn in đậm trong tâm tư trong bài thơ “Nhớ thầy”:

“Để được nhìn thấy mỉm cười ý nhị
Người đưa dò lặng lẽ một chuyến đi.”

Hay Lê Nguyên Ân với hình ảnh cô giáo trẻ rời xa phố thị để đến với vùng biển mặn rừng xanh, nhen lên ngọn đuốc hồng trong tâm hồn các em thơ:

“Nghiêng bước chân đường gập ghềnh khô khốc
Đôi vai gầy thấp thoáng nẻo quanh co.”

(Tình yêu)

Đó là tình yêu sư phạm, là hình ảnh của ngôi trường nép bên cánh rừng, có chân núi mờ xa, có dòng suối róc rách chảy qua khe đá rêu xanh, thì hình ảnh ngôi trường của Trần Tiến Vượng là hàng phượng vĩ thắm lưng trời mùa hạ, là nỗi nhớ hoài về sắc màu đã đóng đinh trong ký ức. Và đến khi những cây phượng trong sân trường bị chặt bỏ đi (sau sự cố tại trường THCS Bạch Đằng, TPHCM) thì đó lại là nỗi đau, nỗi trống vắng hoang hoải:

“Cô trò nhỏ, nhìn sân trường vắng lặng
Phượng đâu rồi! Trang giấy trắng buồn tênh...”

(Nỗi buồn hoa phượng)

Nếu sắc phượng đỏ mùa hè chôn vào thơ Trần Tiến
Vượng một nỗi nhớ khôn nguôi thì Phan Văn Đại mang
sắc vàng mùa thu theo những bước chân ngập ngừng trong
tình yêu:

“Để những bước chân nai có ngập ngừng bờ ngõ
Rừng sẽ trải lá vàng nâng những bước chân nai.”

(Sinh nhật em – Trời mưa tháng Sáu)

Nhẹ thôi em! Nhè nhẹ thôi em! Một chút dư âm
“Tiếng thu” - Lưu Trọng Lư đọng lại trên con đường đất
đỏ của Tây Nguyên, của đêm Noel giá lạnh nào đó đã xa
khuất, chỉ còn chút nắng vàng cuối mùa thu vương vãi
trên sắc đã quỳ lừ luyến:

“Con đường nhỏ

dã quỳ vàng ngan ngát

Núi chân tôi hoài niệm tuổi học trò.”

(Phan Văn Đại – Hương sắc Ban Mê)

Không trau chuốt, không hoa mỹ trong từ ngữ, Phan Thị Xuân Reo đã hóa thân vào các nhân vật văn học để đồng cảm, để san sẻ đầy chất tự sự và để đưa ra những thông điệp mang tính nhân văn “Có đi qua hoạn nạn biết chân tình” (Mình ơi!), hay:

“Cái nghèo cái đói tả tôi,
Ra đường nhặt được vợ rơi mang về.”

(Hạnh phúc nghèo)

Rồi cũng có lúc Phan Thị Xuân Reo, rời bục giảng, rời những nhân vật văn học như Chí Phèo, Tràng, Người đàn bà hàng chài để trở thành nhà triết học để chiêm nghiệm:

“Với mọi người ta chẳng là gì cả,
Với một người ta là cả tương lai.”

(Vì sao ?)

Nguyễn Như Thủy đã kể lại kỷ niệm của mối tình thơ nhẹ nhàng, duyên dáng, dí dỏm của tuổi vào yêu:

“Tôi thần thờ chiều nay nơi cuối phố
Đứng đợi người “không dám” chẳng thấy đâu?”

(Không dám đâu)

Không phải đoạn kết tình yêu nào cũng lung linh sắc màu, cũng đẹp và tràn đầy hạnh phúc. Mỗi tình thơ thuở học trò nhẹ nhàng êm ái như gió thoảng vương trên cánh phượng, như tiếng ve ngân vang mùa hạ rồi cũng nhạt nhòa trong mùa thu chỉ còn lại chút ngậm ngùi luyến tiếc ngẩn ngơ. Thơ Nguyễn Thành cứ man mác mà sâu lắng như lời ru buồn lướt qua làn cỏ rồi làm rung động một thoáng tâm tư:

“Chiều nay
qua ngõ nhà ai
Bâng khuâng
nhớ...
sợi tóc mai
ngậm ngùi...”
(Lời ru buồn)

Ngay cả những cuộc tình xa, những cuộc tình ra đi không trở lại mà sao cứ man man như cánh hoa bong bóng vỡ bập bồng trong mưa:

“Sao em không về theo cơn mưa
Mà tình ta suốt đời hoa bong bóng.”
(Những cơn mưa đi qua phố cũ)

Mưa đi qua phố cũ mà bóng người thương chìm khuất
giữa ngàn mưa để những cánh hoa dầu xoay xoay trong gió,
những sợi tóc thờ ơ củ vương mãi nỗi niềm:

“Ta chỉ giữ, ta xin giữ mãi
Sợi tóc bay cuốn đời lênh đèn.”

(Lời cuối cho em)

Đến với Lưu Phương, bên cạnh những câu thơ dung dị,
thô mộc, nghĩ sao viết vậy thì cũng có những câu thơ mang
đậm tính tượng trưng, giàu hình ảnh, nhạc điệu:

“Co ro em xòe tay hứng
Những sợi mưa dài như sợi tơ
Lời anh hứa qua kẽ ngón tay em nhỏ xuống.”
(Lỗi hẹn mưa)

Vâng những lời hứa sông như những hạt mưa rơi
xuống bàn tay rồi trôi mãi vào dòng nước cuốn. Về đâu giữa
vô định cuộc đời để nỗi lòng ngậm ngùi luyến tiếc:

“Đời cũng bào mòn lòng ta khuyết
Lạnh lòng mây nước ngậm ngùi trăng!”
(Trăng rơi bến vắng)

Có một chút gì đó mang âm hưởng trong ý nhạc Trần Thiện Thanh (Hàn Mặc Tử), còn Nguyễn Hoàng Quân Thụy thì tìm trong dấu xưa những ngọn cỏ buồn:

*“Dòng sông vắng, con thuyền tình lặn đặng
Khép nỗi buồn trên ngọn cỏ lau thưa.”*

(Dấu xưa)

Hay “những mùa hạ lần lựa qua khắc thêm nỗi nhớ trên vầng trán ưu tư” để thời gian qua với bao vũng chãi của cuộc đời mà “sao có một tên ai viết mãi vẫn cứ ngậm ngùi!” (Mùa hạ - Nguyễn Hoàng Quân Thụy).

Triền miên hoài trong cảm xúc, trong hơi thở của quá khứ, như đang nhẹ bước trên dòng sông buồn, bất giác giật mình khi bắt gặp những dòng thơ siêu thực của Trần Quốc Tuấn:

*“Họa mi gửi thanh âm cao vút lên cao xanh ngàn
thước họa vào khúc thiếu ca trang trọng:*

khi bình minh lên...”

(Ngồi trên mặt đất)

Và còn nữa những tâm hồn của Khang Quốc Ngọc, Bùi Huyền Tường, Lê Đình Tiến, Đoàn Thị Diễm Thuyên, những tác giả đã giành giải thưởng của cuộc thi thơ lục bát trên tập san Áo Trắng năm 2019 – 2020, những tranh vẽ sống động, biểu cảm của hai cô giáo Nguyễn Thị Thanh Lan, Nguyễn Phương Thủy đã góp phần làm nên hương vị của “Tình thơ miền viễn”.

Xin chân thành cảm ơn Hội đồng Quản trị trường THPT Vĩnh Viễn đã tài trợ cho việc xuất bản tập thơ này.

Tháng 12 năm 2021

Tình thơ miền viễn

Mục lục

Lời tựa – Một cuộc chơi - Trần Hoàng Nhân	trang 1
1. Má – Phạm Hồng Danh	trang 6
2. Bà – Lê Đình Tiến	trang 9
3. Tắm cho cha – Bùi Huyền Tường	trang 11
4. Trời mưa nhớ má – Đoàn Thị Diễm Thuyền	trang 13
5. Vì sao? – Phan Thị Xuân Reo	trang 15
6. Quên lãng – Nguyễn Thành	trang 19
7. Hớt tóc cho trò – Khang Quốc Ngọc	trang 21
8. Tình yêu – Lê Nguyên Ân	trang 23
9. Nghiệp giáo viên – Trần Tiến Vượng	trang 25
10. Người suốt đời tập nói – Phạm Hồng Danh	trang 27
11. Nỗi buồn hoa Phượng – Trần Tiến Vượng	trang 29
12. Nhớ thầy – Nguyễn Huyền Nga	trang 31
13. Lỗi hẹn mưa – Lưu Phương	trang 33
14. Những cơn mưa đi qua phố cũ – Nguyễn Thành	trang 35

15. Sinh nhật em – Trời mưa tháng Sáu	
– Phan Văn Đại	trang 38
16. Bao giờ cho đến cơn mưa – Lưu Phương	trang 40
17. Mưa hạ - Nguyễn Hoàng Quân Thụy	trang 42
18. Quảng Nam – Lê Nguyên Ân	trang 45
19. Hương sắc Ban Mê – Phan Văn Đại	trang 47
20. Đà Lạt ngày xa nhau – Phạm Hồng Danh	trang 50
21. Chiều trong nỗi nhớ - Nguyễn Thành	trang 53
22. Dấu xưa – Nguyễn Hoàng Quân Thụy	trang 55
23. Có chiếc lá nào giống đôi môi em?	
– Phan Văn Đại	trang 57
24. Đêm thăm thì biển gọi – Nguyễn Thành	trang 59
25. Lời trời âm thầm - Phạm Hồng Danh	trang 61
26. Chiều về trên lối xưa – Nguyễn Thành	trang 63
27. Trăng rơi bến vắng - Lưu Phương	trang 65
28. Lời cuối cho em – Nguyễn Thành	trang 67
29. Tình lỡ - Lưu Phương	trang 68
30. Lời ru buồn – Nguyễn Thành	trang 70
31. Rong rêu – Nguyễn Hoàng Quân Thụy	trang 72
32. Xao lòng – Nguyễn Thành	trang 73

33. Chân dung cũ - Phạm Hồng Danh	trang 75
34. Nợ vay – Lưu Phương	trang 78
35. Không dám đâu – Nguyễn Như Thủy	trang 79
36. Tiễn biệt – Nguyễn Thành	trang 80
37. Ngại ngừng – Nguyễn Như Thủy	trang 82
38. Như những giấc mơ – Nguyễn Thành	trang 83
39. Thương thâm – Phan Thị Xuân Reo	trang 84
40. Bình minh mùa - Phạm Hồng Danh	trang 86
41. Mình ơi! – Phan Thị Xuân Reo	trang 88
42. Bến nước đời thường - Phạm Hồng Danh	trang 90
43. Hạnh phúc nghèo – Phan Thị Xuân Reo	trang 93
44. Samson và Dalila - Phạm Hồng Danh	trang 96
45. Ngồi trên mặt đất – Trần Quốc Tuấn	trang 98
46. Tản mạn về nỗi đau - Phạm Hồng Danh	trang 100
47. Mặt trời xuống biển – Trần Quốc Tuấn	trang 102
48. Xuân phai - Phạm Hồng Danh	trang 103
49. Sinh - tử - Trần Quốc Tuấn	trang 105
Lời bạt – Nguyễn Văn Thành	trang 107

TÌNH THƠ MIỀN VIỄN

Tập thơ nhiều tác giả

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
65, Nguyễn Du, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội
Tel & Fax : 02438222135
Email: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Giám đốc – Tổng biên tập: Nguyễn Quang Thiều
Biên tập: Ngô Thị Thúy Nga
Sửa bản in: Trần Thị Lan
Trình bày bìa: Nguyễn Phương Thủy

In 1000 cuốn, khổ 14,5 x 20,5 cm
Quyết định xuất bản: số 1520/QĐ-NXBHNV
Cấp ngày: 21/12/2021
ISBN: 978-604-347-412-1
Số đăng ký xuất bản: 4605-2021/CXBILH/10-103/HNV

In tại công ty bao bì Kiến Á
Địa chỉ: Số 320/32A Trần Bình Trọng,
Phường 4, Quận 5, Thành phố Hồ Chí Minh
In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2022